

แผนอารยะ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ าน ที่ ล้ า คั ญ

“กันเดน...”

ภิกษุชราผู้มีคิ้วเคราขาวโพลน ร่างซูบผอม ครองจีวรสีแดง เอ่ยเสียงเบา ด้วยสีหน้าครุ่นคิด ก่อนเหลือบสายตาแจ่มใสที่ดูขัดกับวัยมองหญิงสาวตรงหน้า... หญิงสาวผู้มาจากดินแดนอื่น

หญิงสาวผู้มีดวงหน้างดงามราวพระโพธิสัตว์ ห่อหุ้มเรือนร่างงามภายใต้ เสื้อขนสัตว์ราคาแพง นั่งขัดสมาธิอยู่บนเบาะกลมที่พื้นตรงหน้า

เธอสบตาแว่นิ่ง

ท่านยิ้มน้อยๆอย่างเมตตาการุญแล้วกล่าวต่อ “กันเดนเป็นเพียงดินแดน ในตำนาน...เล่าขานสืบต่อกันมาว่า คนที่ไปถึงจะไม่ได้กลับ ส่วนคนที่กลับมาได้ คือคนที่ไปไม่ถึง”

“ท่านจะบอกดิฉันว่า มันไม่มีอยู่จริงหรือคะ” หญิงสาวถาม เรียวคิ้วงาม เลิกขยับเล็กน้อย

“จริงหรือเท็จ อาตมาตอบไม่ได้ แต่สิ่งที่อาตมารู้ก็คือ นานนับพันปีแล้วที่มีคนออกค้นหาดินแดนแห่งนี้ ทว่าส่วนใหญ่ไปแล้วไม่มีใครกลับมา” ภิกษุชรา เอ่ยช้าๆ

“ส่วนใหญ่ไม่กลับมา!? ก็หมายความว่ามีส่วนน้อยที่ได้กลับมา” หญิงสาวถาม พยายามจับช่องโหว่ในคำพูดของท่าน

ท่านยิ้มพลาบเอ่ย “ส่วนน้อยที่กลับมามักจะเป็นซากศพ นอกจาก...”

อาการอ้าอึ้งยิ่งเรียกร้องความสนใจของหญิงสาวมากขึ้น

“นอกจากอะไรคะ”

ท่านถอนหายใจเบา ๆ ก่อนเล่าซ้ำ ๆ “เมื่อสิบปีก่อนลูกหาบคนหนึ่งของคณะดอกเตอร์ธีระรอดชีวิตกลับมา”

“ลูกหาบของคุณพ่อ...” หญิงสาวพูดเพิ่มพ้ำพาลงยิ้มอย่างมีความหวัง “เขาอยู่ที่ไหนคะ”

“เวลานี้เขาอยู่กับครอบครัวของเขา” ท่านตอบไม่เต็มเสียงนัก

“ขอดิฉันไปพบเขาหน่อยนะคะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างกระตือรือร้น

ท่านนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ “เขากลับมาอย่างคนเสียสติ จนเดี๋ยวนี้ก็ยังพูดคุยกะไรไม่รู้เรื่อง ทางวัดจึงจัดให้เขาและครอบครัวอาศัยทำกินอยู่ในที่ของวัด”

“ถึงจะพูดคุยกะไรไม่รู้เรื่อง ดิฉันก็อยากพบคะ” หญิงสาวยืนยัน

“เจ้าน่ะคือเหมือนพ่อ” ท่านเอ่ยยิ้ม ๆ ก่อนออกปากอนุญาต “ก็ได้...เดี๋ยวจะให้คนพาไปพบ”

จากนั้นท่านก็เอ่ยเสียงดังด้วยภาษาที่หญิงสาวฟังไม่รู้เรื่อง

เพียงอึดใจเดียว... เณรน้อยอายุราว ๑๐ ขวบก็เข้ามาโค้งคารวะ

ท่านสั่งเณรน้อยด้วยภาษาท้องถิ่น ก่อนหันมาเอ่ยกับหญิงสาว “ตามเณรคังไป”

“คะ” หญิงสาวรับคำ และลุกจากเบาะที่นั่ง

เณรน้อยพยักหน้าทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสตามประสาเด็ก สายตาที่มองเธอปกปิดความอยากรู้อยากเห็นไว้ไม่มี

หญิงสาวเดินตามอีกฝ่าย ลัดเลาะไปตามแนวระเบียงหิน จนกระทั่งถึงหน้าห้องห้องหนึ่งซึ่งก่อด้วยหิน มีแต่ประตูและหน้าต่างที่เป็นไม้

ก๊อ ก๊อ ก๊อ!...

ณเธรน้อยเกาะประตูปรางพุดรั้วเร็ว

หญิงสาวเริ่มหนักใจ...เธอฟังภาษาท้องถิ่นไม่ออก คนที่นี่ก็น้อยคนนัก
ที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ ลูกหาบของคุณพ่อและครอบครัวก็คงพูดภาษาอังกฤษ
ไม่ได้ แล้วที่นี่เธอจะสื่อสารกับพวกเขาอย่างไร

แอ็ดดดด!...

ประตูไม้เปิดออก

ผู้ปรากฏตัวเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่า ดวงหน้าคมเข้ม ผิวคล้ำแต่เนียน
และศีรษะโกนจนเกลี้ยงเกลา

เขาสวมเพียงกางเกงขายาวตามสภาพอากาศหนาวจัดของที่นี่

พอเปิดประตู...เห็นว่าผู้หญิงมากับณเธรน้อยด้วย เขามีที่ทำตกใจ รีบปิด
ประตูดังปัง

หญิงสาวหันไปมองณเธรน้อย ก็เห็นณเธรน้อยหัวเราะคิกคักชอบใจ อดนึก
ขึ้นไม่ได้ที่เด็กตัวแค่นี้แก่งผู้ใหญ่อะไรจนหน้าแตกยับเยิน

ครู่ต่อมาประตูไม้เปิดออกอีกครั้ง...

ชายหนุ่มที่เห็นเมื่อครู่กลายเป็นพระหนุ่มครองจีวรสีแดงเรียบร้อย ใบหน้า
หันไปมองณเธรน้อยอย่างเอาเรื่อง

ณเธรน้อยทำคายน รีบพูดเป็นต้อยทอ

หญิงสาวได้แต่ยืนฟังอย่างอึดอัดใจ...นี่เธอจะส่งภาษาไปกับสองหนุ่มน้อย
หนุ่มใหญ่ได้เข้าใจไหมเนี่ย

ปัญหาหนักใจเริ่มคลี่คลายเมื่อพระหนุ่มหันมามองเธอด้วยสายตาเป็นมิตร
พร้อมกับพูดภาษาไทย

“สวัสดีครับ...ผมชื่อจามิล”

“คุณ...เอ๊ย!...ท่าน...” หญิงสาวเอ่ยอย่างตื่นเต้น “พูดภาษาไทยได้ด้วย
หรือคะ”

“ครับ...ผมเรียนมาจากดอกเตอร์ธีระ คุณพ่อของคุณ” จามิลตอบ

“ท่านรู้จักคุณพ่อของดิฉัน!?” หญิงสาวถาม ยิ่งตื่นเต้นมากขึ้น

“ครับ...” เขารับคำก่อนพูดทักท้วง “อย่าเรียกผมว่าท่านเลยครับ เรียก

ชื่อผมก็ได้”

“ไม่ได้หรอกค่ะ คนไทยถือ”

“อ้อ...” เขาพยักหน้ารับรู้ “นั่นเรียกผมว่าคุณก็ได้ ไม่ต้องเรียกว่าท่าน
นั่นออกจะฟังดูยิ่งใหญ่ไป”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำ

“นั่นคุณ...?” คิ้วเข้มเล็กขึ้นเล็กน้อย

หญิงสาวนึกรู้ว่าเขาถามชื่อ จึงตอบว่า “ฉันชื่อธีรา”

“อ้อ...” เขาพยักหน้าพลางหันไปทางถนนน้อย “ดังบอกว่าท่านอาจารย์ให้
ผมพาคุณไปพบอู่”

“อู่คือลูกหาบของคุณพ่อใช่ไหมคะ” หญิงสาวถามเพื่อความแน่ใจ

“ครับ...เขาเป็นคนเดียวที่รอดชีวิตกลับมาในครั้งนั้น แต่...” จามิลหนึ่งไป
ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยต่อ “เดี๋ยวคุณไปดูด้วยตาตัวเองจะดีกว่า...เชิญครับ”

เขาปิดประตูห้อง ก่อนจะเดินกึ่งนำกึ่งเคียงข้างหญิงสาวไปตามแนว
ระเบียงหินของวัด

หญิงสาวเดินตามพลางมองอาณาบริเวณวัดซึ่งกว้างใหญ่ แล้วอดถาม
ไม่ได้ “อยู่ไกลไหมคะ”

“ไม่ไกลครับ เดินประเดี๋ยวเดียวก็ถึง” เขาตอบ

หญิงสาวยิ้มเล็กน้อย เดินตามไปอย่างเงิบๆ โดยมีเธอรั้งเดินตามมา
ไม่ห่าง

ทว่าเอาเข้าจริง ประเดี๋ยวเดียวของพระหนุ่ม หนึ่งชั่วโมงเศษ...ก็ยังไม่ถึง
แถมเส้นทางยังลัดเลี้ยวเคี้ยวคด ซอกซอนไปตามไหล่เขา หินก้อนใหญ่ที่วางเป็น
ทางเดินบางช่วงก็ลื่นเสียจนต้องเดินอย่างระมัดระวัง

แม้จะระวังตัวที่สุดแล้ว ธีราก็ยังก้าวพลาด ลื่นไถลลงไปทั้งตัว

“ว้าย!”

จามิลหันมาคว้าเอาหญิงสาวไว้ทัน แล้วประคองให้เธอนั่งลงข้างทาง

“ระวังนะครับ”

เมื่อหญิงสาวนั่งลงเรียบร้อย เขาก็ถามว่า “คุณเจ็บตรงไหนบ้าง”

“รู้สึกแปลบๆ ที่ข้อเท้าซ้ายค่ะ”
เขาเอื้อมมือหมายจับข้อเท้าหญิงสาว
ธีราอุทานลั่นอย่างนึกขึ้นได้ “เดี๋ยวก่ะ!”
“อะไรหรือครับ” เขาถามอย่างงงๆ
“คุณเป็นพระ ถูกเนื้อต้องตัวผู้หญิงไม่ได้” หญิงสาวตอบ
จามิลวางสีหน้าไม่ถูก

คังเดินเข้ามาหาเมียงมองด้วยความอยากรู้อยากเห็นตาม
ประสาเด็กเลยถูกจามิลดุเอา เณรน้อยทำคอย่น ถอยห่างออกไปนิดหนึ่ง ทำให้
จามิลคล่องตัวขึ้น

เขาบอกธิดาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ผมเป็นพระก็จริง...แต่พระสงฆ์ที่ศรีมันมีกฏวินัยไม่เหมือนกับพระสงฆ์ที่
บ้านเมืองของคุณ...เราแตะเนื้อต้องตัวผู้หญิงได้ หากมีเจตนาบริสุทธิ์หรือเพื่อ
ช่วยเหลือ”

“หรือคะ” หญิงสาวพยักหน้ารับรู้

“ผมขอดูข้อเท้าของคุณหน่อย” จามิลเอ่ยพร้อมกับจับข้อเท้าหญิงสาว

ธิดาไม่ขัดขืน...มองดูเขาถอดรองเท้าของเธอออกอย่างเบามือด้วยความรู้สึก

แปลกๆ พอเขาลองขยับข้อเท้าของเธอ

“อู๊ยยย...เจ็บ”

เขาปล่อยมือข้างที่จับเท้าให้ขยับ แต่มือซ้ายที่ประคองข้อเท้าไว้ไม่ได้ปล่อย

“คุณลองขยับเท้าเองดูสิครับ”

หญิงสาวทำตาม...ผลคือ...เธอขยับเท้าเองได้

“แต่ยังเสียวแปลบๆ” หญิงสาวบอกอาการ

จามิลจึงใช้นิ้วมือคลึงข้อเท้า “อดทนหน่อยนะ...คุณธีรา ถ้าไม่รีบนัดตั้งแต่ตอนนี้ มันจะอักเสบไปอีกนาน”

หญิงสาวพยักหน้า...พยายามไม่ส่งเสียงร้องหรือครวญคราง

จามิลนวดข้อเท้าราวสิบนาทีก็วางเท้าหญิงสาวลงบนพื้นอย่างแผ่วเบา

“ข้อเท้าคุณอักเสบ ควรงดเดินสักวันสองวัน เดียวผมจะจัดยาให้ นะครับ”

หญิงสาวเลิกเรียวกิจวามเป็นเชิงถาม

“เป็นยาสมุนไพรนะครับ” พระหนุ่มตอบยิ้มๆ

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยิ้มตอบ

จามิลหันไปมองเชิงเนินพลาญเอ๋ย “บ้านพักของอยู่อยู่ทางโน้น ต้องเดินต่ออีกประเดี้ยวเดียว”

“หา!...” หญิงสาวอุทานลั่น “ยังมีอีกประเดี้ยวเดียวหรือคะ”

“อะไรหรือครับ” จามิลถามอย่างงุนงง

“ฉันว่า...ฉันคงเดินต่อไม่ไหว” หญิงสาวบอกตามตรง

“นั่นแหละสิ...” เขามีสีหน้าครุ่นคิดก่อนตัดสินใจพูด “ฉันผมแบกคุณไปเอง”

“หา!...” หญิงสาวอุทานลั่นอีกครั้งก่อนส่ายหน้า “ไม่ดีมั้จจะ”

คังพูดขัดจังหวะ...จามิลหันไปพูดกับเณรน้อยสองสามประโยค

เณรน้อยตรงเข้ามาจับเท้าหญิงสาวข้างที่ยังไม่ได้ถอดรองเท้า พยายามถอดรองเท้ากึ่งงู้อืดสั้นออก

หญิงสาวกระดกเท้าหนีพลาญถาม “เณรจะทำอะไรนะ”

“คงจะช่วยถอดรองเท้าให้คุณเอง ผมจะได้แบกคุณสะดวกหน่อย” จามิลกล่าว

“คุณเอาจริงหรือ” หญิงสาวย่นถาม

“จริงสิครับ” พระหนุ่มตอบหนักแน่นก่อนพูดต่อ “คุณถอดรองเท้าอีกข้างให้คังเถอะ เพราะข้างที่เจ็บคงใส่รองเท้าไม่ได้...ใส่ข้างที่ไม่เจ็บ มันดูแปลบๆ”

หญิงสาวพยักหน้ารับ ถอดรองเท้าแล้วยื่นให้เณรน้อย

คังถอดรองเท้าแล้ววิ่งตัวปลิวลงไปยังเชิงเนิน

จามิลยอบตัวลงให้หญิงสาวเกาะบ่าได้ถนัด แล้วแบกเธอขึ้นหลัง ก่อนจะ

ยึดตัวตรง แล้วเดินลิวๆ ลงไปยังเชิงเนิน

ธิดาอดถามไม่ได้ “คุณไม่รู้ลี้กหนักหรือคะ”

“ตัวคุณยังเบากว่ากระสอบข้าวสาร” เขาตอบ

“พูดอย่างกับคุณแบกกระสอบข้าวสารบ่อยๆ” หญิงสาวเอ่ย

“คุณพูดถูก...ที่ศิริมัน ทุกคนต่างทำงานตามความสามารถ ไม่เว้นแม้แต่พระสงฆ์ ตัวผมยังหนุ่มแน่น จึงมีหน้าที่แบกหามของหนัก”

ปากของเขาพูดไปเรื่อย แต่ฝีเท้ากลับไม่ลดระดับความเร็วแม้แต่น้อย

“แล้วคุณไม่ต้องเรียนพระธรรมหรือคะ” หญิงสาวถาม

“เรียนครับ...แต่พวกเราจะเรียนกันตอนเย็น หลังเลิกงานประจำวันแล้ว”

เขาตอบพลางหัวเราะเบาๆ

“คุณเรียนอะไรบ้างคะ” หญิงสาวถามอย่างชวนคุย

ทว่าจามิลกลับตอบอย่างจริงจัง “พวกเราเรียนพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ เรียนสมาธิกรรมฐาน และศิลปะการป้องกันตัว เพื่อกระตุ้นปราชญ์ให้ร่างกายอบอุ่นแข็งแรง”

พูดจบ...จามิลเดินเลี้ยวตรงเหลี่ยมเขา ก็เห็นกระท่อมดินโคลมหลังคาด้วยผ้าใบขนจามรีที่เชิงเขาถัดลงไปหน่อยอย่างถนัดตา

“นั่น!...บ้านของอู่” จามิลเอ่ย

“ไหนคะ” ธิดาขยับตัวเพื่อให้เห็นถนัดตา

เธอเห็นสาวชาวบ้านคนหนึ่งวิ่งตรงมาจากบ้านของอู่

ตรงมาทางนี้...พร้อมกับส่งเสียงเรียก

“จามิล...ๆ...ๆ”

พอมาถึงตัวจามิล...หล่อนตัวดสายตามองธิดาแวบหนึ่งพร้อมกับพูดจายึดตาย

จามิลหัวเราะเบาๆ แล้วเอ่ยเป็นภาษาไทย “นี่...คุณธิดา ลูกสาวของครูรินเซนพูดภาษาไทยเถอะ คุณธิดาจะได้ฟังรู้เรื่อง”

แม้ปากกล่าววาจา แต่ท่าจามิลก็ไม่ยอมหยุดพัก ยังคงเดินตรงไปที่กระท่อมหลังนั้นอย่างรวดเร็วและมั่นคง

รินเซนวิ่งตามพลางเอ่ยเป็นภาษาไทยด้วยน้ำเสียงแปร่งๆ
 “ผู้หญิงไทยมาครีมน้ำทำไม”
 ธีรารับรู้ถึงความไม่เป็นมิตรของเจ้าหล่อน
 “คุณธีรามาตามหาครู” จามิลตอบเสียงเรียบ
 “ดอกเตอร์ธีรหายไปนานแล้ว...หายไปตั้งแต่สิบปีก่อน” รินเซนพูดแบบ
 ไม่ถนอมน้ำใจคนฟัง
 “ก็เพราะพ่อหายไป ฉันถึงต้องมาตามหา” หญิงสาวชาวไทยเอ่ยบ้าง
 “ไม่มีทางหาเจอหรอก” รินเซนพูดเสียงหัวน
 เมื่อเดินถึงกระท่อม...รินเซนเป็นคนเปิดประตูรั้วอย่างเสียไม่ได้ เดินผ่านรั้ว
 เข้าไป ก็เห็นจามรีขนยาวตัวหนึ่งถูกล่ามอยู่หน้าบ้าน
 คังกลูกจุกจุกยกเก้าอี้ไม้มาให้ จามิลจึงค่อยๆ วางธีรานั่งลงบนเก้าอี้ตัวนั้น
 “คุณมาบ้านฉันทำไม” รินเซนถามทันทีที่อีกฝ่ายลงจากหลังจามิล
 “ฉันจะมาพบอู๋ ลูกหาบคนเดียวของคุณพ่อที่รอดชีวิตกลับมา” ธีรารตอบ
 ตามตรง
 “พ่อฉันไม่พบคนแปลกหน้า” รินเซนพูดเสียงหัวนอย่างมะนาวไม่มีน้ำ
 “แต่...”
 ธีราเพิ่งอ้าปาก...รินเซนชิงตัดบท
 “ไม่มีแต่...ไม่ให้พบก็คือไม่ให้พบ”
 หญิงสาวรู้สึกลำบากใจจนต้องหันไปสบตาจามิล
 พระหนุ่มจึงเอ่ยขึ้น “ให้คุณธีราพบเถอะ เผื่อจะได้เบาะแสะอะไรบ้าง”
 “ไม่!” รินเซนเอ่ยเสียงเรียบพลางเช็ดดวงหน้าจิ้มลิ้ม
 จามิลหนึ่งไปอึดใจหนึ่งก่อนพูดเสียงเรียบ ทว่าเฉียบขาด
 “นี่เป็นคำสั่งของท่านอาจารย์”
 รินเซนลดที่ท่าผยองลง เปลี่ยนเป็นอึดอันตันใจ ก่อนจะหันกายเดินนำ
 เข้าไปในกระท่อม
 “จิ้งตามมาสิ”
 คังคว่ำท่อนไม้ยาวเหมาะมือจากที่ไหน หญิงสาวไม่ทันเห็น เขายื่นส่งให้

เธอยึก ๆ

หญิงสาวส่งยิ้มให้เธวน้อยแล้วรับท่อนไม้มาช่วยพยุงตัว เดินโขยกเขยกตามรินเซนเข้าไปในกระท่อม

ภายในกระท่อมมืดกว่าข้างนอกทำให้หญิงสาวต้องยืนนิ่ง หลับตาเพื่อปรับสายตาคู่หนึ่ง ก่อนจะลืมตา กวาดมองไปรอบห้อง...ห้องที่มีขนาดไม่กว้างใหญ่ เครื่องเรือนมีน้อยชิ้น มุมห้องด้านในปูเสื่อและผ้าขนสัตว์จัดเป็นที่นอนบนที่นอนมีชายชรารูปร่างผอมบาง ผมเผ้าและหนวดเครารุงรัง สวมเสื้อเก่าคร่ำคร่า นั่งเหม่อลอยอยู่

รินเซนมองชายชราด้วยดวงตาวดราว...ริมฝีปากสวยเข้มแน่นและสันระริก!

จามิลจึงต้องเป็นคนเอ่ยกับธีรา

“นี่คืออู่”

หญิงสาวลอบถอนหายใจ อดนึกเห็นใจรินเซนไม่ได้!

ถ้าเธอตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับรินเซนก็คงไม่พอใจที่ใครจะมาพบพ่อซึ่งมีสภาพน่าอดอย่างนี้เป็นแน่!!

ทว่าธีราต้องตัดใจ เพราะว่าอู่คือเบาะแสเดียวที่เธอจะสืบสาวถึงพ่อที่หายสาบสูญได้

ธีราพยายามถามอู๋ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แต่ชายชรา
ยังคงนั่งเหม่อลอย ไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ

หญิงสาวถามอยู่พักหนึ่ง แล้วก็หันไปพูดกับจามิล “คุณช่วยถามเป็นภาษา
คีรีมันให้หน่อยสิคะ”

“ได้ครับ” จามิลตอบ หันไปส่งภาษาท้องถิ่นกับชายชราผู้ยังคงนั่งเฉย
เหมือนคนไร้วิญญาณ

“พอทีเถอะ!” รินเซนพูดชัดขึ้น หันมาจ้องธีราเหม็งพลงอ้อย “คุณกลับไป
เถอะ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมาถามพ่อฉัน คุณก็เห็นแล้วว่าพ่อตอบอะไร
ไม่ได้ทั้งนั้น”

ธีราพยักหน้ารับรู้ก่อนถอนหายใจเบาๆ

จามิลส่งภาษาคีรีมันกับรินเซน “ฉันขอยืมจามรีหน่อยนะ”

“เธอจะเอาไปให้ผู้หญิงไทยชื่อไซ้มัย” รินเซนถามด้วยภาษาเดียวกัน

“ใช่” จามิลตอบ

“ถ้าอย่างนั้น...ฉันไม่ให้” รินเซนพูดด้วยที่ท่าแรงอน

คังมองคนนั้นที่มองคนนี้ที่แล้วพูดแทรก “จิ้งคิษย์พี่จามิลก็ต้องแบก

ผู้หญิงสวยๆ กลับที่พัก”

“ทำไมต้องแบกด้วย” รินเซนถามเสียงหัววน

“ซาเธอเจ็บ” จามิลตอบ

“ก็ให้เธอค่อยๆ เดินกลับไปเองสิ” รินเซนพูดอย่างไม่ยี่หระ

“ไม่ได้หรอก... เธอเป็นแขกของท่านอาจารย์” จามิลอ้าง

คำอ้างได้ผล... รินเซนมีที่ท่าอ่อนลง อึ้งไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยปากอนุญาต

“อย่างนี้ก็เอาจามรีไปขี่ก็ได้”

ธีราเพิ่งขี่จามรีเป็นครั้งแรกในชีวิต ก็เลยเกร็งๆ
ไม่น้อย

“ไม่ยากหรอกครับ ก็เหมือนกับขี่วัวในบ้านเมืองคุณ” จามิลพูดปลอบ
หญิงสาวจึงสารถาพตามตรง “ฉันไม่เคยขี่วัวขี่ควาย หรือขี่อะไรมาก่อนเลย”

“อ้อ...” เขาพยักหน้าแล้วแนะนำ “คุณทำตัวให้สบาย อย่าขึ้นตัวนะครับ
รับรองไม่ตกแน่”

หญิงสาวได้แต่ยิ้ม... พุดนะง่าย แต่ทำจริงไม่ได้ง่ายอย่างนั้น

จามิลซึ่งจูงจามรีอยู่ด้านหน้า หันมาทันเห็นสีหน้าเจื่อนๆ ของหญิงสาว
เลยหาเรื่องคุยเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

“คุณเห็นสภาพของอู๋แล้ว จะเลิกล้มความคิดที่จะค้นหาดอกเตอร์ธีระไหม”

“ไม่...” หญิงสาวย่นกรานเสียงหนักแน่น “แม้ว่าจะต้องตามไปถึงกันแดน
ก็ตาม”

“แล้วคุณจะไปตามหากันแดนที่ไหน...” พระหนุ่มเอ่ยพลางจูงจามรีให้เดิน
ไต่ไปตามเส้นทางที่ปูลาดด้วยก้อนหิน มีเถรน้อยคั่งเดินนำหน้าลิวๆ “เพราะ
ไม่มีใครเคยพบหรือเคยไปถึง”

“ฉันวานให้ล่ามช่วยหาพรานนำทางอยู่ เขาบอกฉันว่าพรานคนนี้เคยเห็น
เมืองประหลาดที่ซ่อนตัวในหุบเขา เขาคิดว่านั่นคือกันแดน” หญิงสาวบอก

ตามตรง

จามิลขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนถาม “เขาเรียกร้องค่าจ้างสูงมากใช่ไหม”

“ใช่...” หญิงสาวตอบพลางขยายความ “เขาต้องการให้ฉันจ่ายล่วงหน้าทั้งหมด อ้างว่าหนทางอันตราย หากเขาเป็นอะไรไป คนที่บ้านจะได้ไม่ลำบากเวลานี้ฉันต้องรองขอจ่ายเพียงครึ่งหนึ่งก่อน”

“แม้แต่ครึ่งหนึ่ง...คุณก็ไม่สมควรจ่าย” จามิลพูดเสียงหนักแน่น

“ทำไมคะ” หญิงสาวถาม เลิกเรียวก้าวามขึ้นเล็กน้อย

“เพราะมีคนหลอกลวงชาวต่างชาติว่าจะพาไปกันแดน พอรับเงินแล้วก็ชิงหายตัวไป คนที่ว่าจ้างก็สูญเงินเปล่าๆ” จามิลอธิบาย

“ตายจริง!” หญิงสาวอุทาน

“อย่างแรกนี้...คุณยังไม่ถึงกับตายหรอกครับ แต่ถ้าอย่างที่สองนี่สิ...คุณก็ยังลำบาก” พระหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ

“หมายความว่าอย่างไร” หญิงสาวถาม ออดนึ้กถึงเงินที่จ่ายมัดจำล่วงหน้าไปครึ่งหนึ่งไม่ได้

“อย่างแรก...เขาแค่หลอกเงินคุณแล้วหนี” เขาพูดน้ำเสียงจริงจัง “แต่อย่างที่สอง...เขาจะทำที่พาคุณไปหากันแดนจริงๆ แต่แล้วก็ปล่อยคณะของคุณทิ้งไว้ในหุบเขาแห่งใดแห่งหนึ่ง กว่า คุณจะหาทางกลับเองได้ก็สะบักสะบอมเอาเรื่อง”

“คุณพูดเสียจนคนฟังท้อใจ” หญิงสาวพูดแล้วเหมือนนึกขึ้นได้ “หรือคุณพยายามพูดโน้มน้าวใจให้ฉันล้มเลิกที่จะไปค้นหากันแดน”

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง” จามิลยอมรับตรงๆ “แต่อีกส่วนหนึ่งก็เพื่อความปลอดภัยของคุณเอง”

“ขอบคุณที่หวังดี...แต่งานนี้ฉันถอยไม่ได้”

สีหน้าและน้ำเสียงหญิงสาวหม่นเศร้าจนคนฟังอดสงสัยไม่ได้

“คุณมีเหตุจำเป็นอะไรหรือครับ”

ธีรานิ่งอึ้ง...มองพระหนุ่มที่เดินจูงจามรืออยู่...มีความรู้สึกว้าวุ่นใจเขาได้

“เวลานี้คุณแม่ของฉันป่วยหนักอยู่ที่โรงพยาบาล ท่านรอคอยคุณพ่อมา

นานนับสิบปี ฉันอยากพาคุณพ่อกลับไปพบท่าน” หญิงสาวนั่งไปครู่หนึ่งก่อนพูดต่อเสียงแผ่ว “หรืออย่างน้อยก็นำข่าวคราวที่แท้จริงกลับไป”

จามิลนั่งเงียบ...เขาเดินจูงจามรีไปเรื่อย ๆ โดยไม่พูดจาครู่ใหญ่ ก่อนจะเอ่ยปากเป็นภาษาไทยที่ฟังคล้ายกลอนไร้สัมผัส

“กันเดน แदनอารยะ

แดนแห่งสุขสันต์อมตะ

ณ ขอบฟ้าที่ซึ่งสายรุ้งจรดเมฆา”

ตกเย็น...จามิลก็พาธิดาเดินทางมาถึงที่พัก

หญิงสาวมองเห็นวิษณุ ลูกพี่ลูกน้องหนุ่มที่มาจากเมืองไทยด้วยกัน... ยืนโงนแงนรอเธอด้วยที่ทำหุดหงิด พอเธอเดินเข้าไปใกล้...

วิษณุเอ่ยถามทันที “ทำไมไปนานนักล่ะ...ธิดา”

“เดี๋ยวค่อยคุยกัน” หญิงสาวพูดตัดบท

ทว่าวิษณุไม่ยอมฟัง ยังคงพูดอย่างหุดหงิด

“พระที่นี้เป็นอะไรไปกันหมด เดียวก็เรียกผู้หญิงไปพบ เดียวก็จูงตัวประหลาดให้ผู้หญิงนั่ง หรือพระที่นั่นเห็นผู้หญิงเป็นไม่ได้”

หญิงสาวโกรธจนหน้าแดงก่ำ เค่นเสียงพูด “พี่ณ...ท่านฟังภาษาไทยรู้เรื่องนะ”

“ก็ช่างหัวมัน...” วิษณุพูดโพล่งพร้อมกับเอื้อมมือหมายผลักไหล่จามิล “ไปซะ จะไปไหนก็ไป...ไอ้หัวโล้น”

จามิลเบี่ยงไหล่ทำให้มีวิษณุพลาดเป้า ถลาลงไปทั้งตัว จึงก้มลงคลุกฝุ่นอยู่กับพื้นถนนหน้าโรงแรมที่พัก

โรงแรมแห่งนี้เป็นโรงแรมสองชั้น ครึ่งตึกครึ่งไม้ ขนาดไม่กว้างใหญ่นัก จุห้องพักเพียงสิบกว่าห้อง ผู้เข้าพักส่วนใหญ่จะเป็นพ่อค้าจากทิเบตและชาวคิริมันเอง

แม้จะเป็นโรงแรมเพียงแห่งเดียวในเมืองเจโล เมืองหลวงของคีรีมัน แต่ก็ไม่ได้หรูหราหนัก ทุกสิ่งดูเรียบง่ายราวกับโรงแรมเตี้ยมในภาพยนตร์จีนโบราณ
คังวี่งเข้าไปเรียกเจ้าของโรงแรมซึ่งเป็นสองสามีภรรยา
ฝ่ายสามีวิ่งไปพยุงวิษณุให้ลุกขึ้น ส่วนภรรยาช่วยจามิลประคองธรีาลง
จากหลังจามรี

“เขาคงเมา...คุณอย่าถือสาอะไรคะ” หญิงสาวบอกจามิลเบาๆ

“ครับ” จามิลรับคำเสียงเรียบ

พอวิษณุลุกขึ้นยืนได้ก็ชี้หน้าพระหนุ่ม

“มึงกล้าปลุกกูหรือ”

เจ้าของโรงแรมฟังไม่รู้เรื่อง...รู้แต่ว่าลูกค้ำเมาเมา จึงเรียกพนักงานอีกคน
มาช่วยกัน ทั้งจุดทั้งตั้งให้เขาเข้าไปข้างใน

ธรีามองสภาพของวิษณุแล้วได้แต่ถอนหายใจ